

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko sallittua asettaa tavaroiden maastaviennin arvonlisäverovapautuksen (yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY⁽¹⁾ (jäljempänä direktiivi) 146 artikla) ehdoksi se, että tavaroiden on ensin oltava asetettuna tiettyyn tullimenettelyyn (arvonlisäverolain nro 235/2004 (zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty) 66 §)?
- 2) Onko tällainen kansallinen oikeussääntö riittävästi perusteltavissa direktiivin 131 artiklalla siten, että sitä voidaan pitää edellytyksenä petosten, verojen kiertämisen ja väärinkäytösten estämiseksi?

⁽¹⁾ EUVL 2006, L 347, s. 1.

Kanne 4.5.2018 – Euroopan komissio v. Italian tasavalta

(Asia C-304/18)

(2018/C 221/15)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: Z. Malůšková, M. Owsiany–Hornung ja F. Tomat)

Vastaaja: Italian tasavalta

Vaatimukset

- On todettava, että Italian tasavalta on jättänyt noudattamatta neuvoston päätöksen 94/728/EY Euratom⁽¹⁾ 8 artiklan, neuvoston päätöksen 2000/597/EY Euratom⁽²⁾ 8 artiklan, neuvoston päätöksen 2007/436/EY Euratom⁽³⁾ 8 artiklan ja neuvoston päätöksen 2014/335/EU⁽⁴⁾ 8 artiklan sekä neuvoston asetuksen (ETY, Euratom) N:o 1552/1989⁽⁵⁾ 6, 10, 11 ja 17 artiklan, neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 1150/2000⁽⁶⁾ 6, 10, 11 ja 17 artiklan ja neuvoston asetuksen (EY, Euratom) N:o 609/2014⁽⁷⁾ 6, 10, 12 ja 13 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se on kieltäytynyt asettamasta komission käyttöön perinteisiä omia varoja 2 120 309,50 euron suuruisen määrän, joka on kyseessä kirjanpidosta poistamista koskevassa ilmoituksessa IT(07)08-917
- Italian tasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komission tiedossa olevat seikat, jotka perustuvat Italian tasavallan oikeudenkäyntiä edeltäneessä menettelyssä toimittamiin ilmoituksiin ja tietoihin, osoittavat, että erään petostentorjuntatoimen, jonka tavoitteena oli torjua ulkomailla valmistettujen tupakkatuotteiden laitonta kauppaa, yhteydessä vuonna 1997 Italian viranomaiset olivat vahvistaneet kyseessä olevan tullivelan, olivat kirjanneet sen erilliseen kirjanpitoon ja olivat myöhemmin antaneet velalliselle tiedoksi maksettavien tullien määrän. Koska kyseinen velka oli kirjattu erilliseen kirjanpitoon (kirjanpito B) eikä se ollut riidanalainen, Italian viranomaisten olisi pitänyt periä se viipymättä, mitä ne eivät kuitenkaan tehneet. Italian viranomaiset odottivat velallisia vastaan vireille saatettujen asiaa koskeneiden rikosoikeudellisten menettelyjen ratkaisua ennen kuin ne käynnistivät perintämenettelyn; mainitut menettelyt ratkaistiin noin kuusi vuotta velan syntymisen ja vahvistamisen jälkeen.

Tullimaksut ovat unionin omia varoja, ja jäsenvaltioiden on perittävä ne ja asetettava ne komission käyttöön. Jäsenvaltioiden velvollisuus vahvistaa unionin saaminen omista varoista syntyy, kun tullilainsäädännössä säädetyt edellytykset (tullivelasta johtuvien maksujen määrän ja maksuvelvollisen henkilöllisyyden selvittäminen) täyttyvät.

Omien varojen käyttöön asettamisesta annetussa asetuksessa säädetään lisäksi, että jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että vahvistettuja saamia vastaavat määrät asetetaan komission käyttöön. Jäsenvaltiot vapautetaan velvollisuudesta asettaa komission käyttöön vahvistettuja saamia vastaavat määrät vain, jos perintää ei ole voitu toteuttaa ylivoimaisen esteen vuoksi tai jos perinnästä on lopullisesti tullut mahdotonta jäsenvaltioista riippumattomista syistä. Jos jäsenvaltio jättää asettamasta komission käyttöön vahvistettujen omien varojen kokonaismäärää ilman että jompikumpi käyttöön asettamisesta annetussa asetuksessa säädettyistä edellytyksistä täyttyy, jäsenvaltio jättää noudattamatta unionin lainsäädännön mukaisia velvoitteitaan. Jokainen viivästys omien varojen käyttöön asettamisessa synnyttää lisäksi asianomaiselle jäsenvaltiolle velvollisuuden maksaa viivästyskorkoja koko viivästysajalta.

Koska Italian viranomaisilta kesti noin kuusi vuotta kyseessä olevan velan perintää koskevan menettelyn käynnistämiseen ja koska tällainen viivästys johtuu yksinomaan Italian viranomaisista, Italian tasavalta ei voi väittää toteuttaneensa kaikkia tarpeellisia toimenpiteitä sen varmistamiseksi, että vahvistettuja saamia vastaavat määrät olisi asetettu komission käyttöön.

Italian viranomaiset ovat aina kieltäytyneet asettamasta vahvistettua määrää komission käyttöön.

Niinpä komissio katsoo, että kyseessä olevassa asiassa Italian tasavalta on jättänyt noudattamatta omista varoista tehdyn päätöksen 8 artiklan sekä omien varojen käyttöön asettamisesta annetun asetuksen 6, 10, 11 ja 17 artiklan (joista on tullut 6, 10, 12 ja 13 artikla) mukaisia velvoitteitaan.

-
- ⁽¹⁾ Euroopan yhteisöjen omista varoista 31.10.1994 tehty neuvoston päätös 94/728/EY, Euratom (EYVL L 293, s. 9).
- ⁽²⁾ Euroopan yhteisöjen omien varojen järjestelmästä 29.9.2000 tehty neuvoston päätös 2000/597/EY, Euratom (EYVL L 253, s. 42).
- ⁽³⁾ Euroopan yhteisöjen omien varojen järjestelmästä 7.6.2007 tehty neuvoston päätös 2007/436/EY, Euratom (EUVL L 163, s. 17).
- ⁽⁴⁾ Euroopan unionin omien varojen järjestelmästä 26.5.2014 annettu neuvoston päätös 2014/335/EU, Euratom (EUVL L 168, s. 105).
- ⁽⁵⁾ Yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 88/376/ETY, Euratom soveltamisesta 29.5.1989 annettu neuvoston asetus (ETY, Euratom) N:o 1552/89 (EYVL L 155, s. 1).
- ⁽⁶⁾ Yhteisöjen omista varoista tehdyn päätöksen 94/728/EY, Euratom soveltamisesta 22.5.2000 annettu neuvoston asetus (EY, Euratom) N:o 1150/2000 (EYVL L 130, s. 1).
- ⁽⁷⁾ Perinteisten, ALV- ja BKTL-perusteisten omien varojen käyttöön asettamisessa sovellettavista menetelmistä ja menettelystä sekä käteisvarojen saamiseksi toteutettavista toimenpiteistä 26.5.2014 annettu neuvoston asetus (EU, Euratom) N:o 609/2014 (uudelleenlaadittu) (EUVL L 168, s. 39).
-